

Р Е Ш Е Н И Е

№ 73

София, 29 май 2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на .. шестнадесети март ..... 2017 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: .. Севдалин Мавров .....

ЧЛЕНОВЕ: .. Даниела Атанасова .....

.. Антоанета Данова .....

при секретар .. Невена Пелова ..... и в присъствието на прокурора от ВКП .. Николай Любенов ....., като изслуша докладваното от съдията .. С. Мавров ..... КНОХД № .. 222 .. / .. 2017 .. г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по подадена в срок жалба от страна на подсъдимия Г. И. Б.. Обжалва се решение № 246 от 21.2016 г., постановено по ВНОХД № 241/16 г. по описа на Пловдивския апелативен съд (ПАС). Със същото е потвърдена присъда № 90 от 02.11.15 г. по НОХД № 1143/14 г. на Пловдивския окръжен съд (ПОС), с която е ангажирана наказателната отговорност на Б. по чл. 304б, ал. 1 от НК.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност, съществени нарушения на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. т. 1 – 3 от НПК. Алтернативно се иска: отмяна на решението и присъдата и оправдаване на подсъдимия; отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане; намаляване на наказанието.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от защитата на Б..

Прокурорът развива доводи за неоснователност на жалбата. Пледира решението на ПАС да се остави в сила.

Върховният касационен съд, като взе предвид постановените съдебни актове, постъпилата жалба и посочените в нея основания и доводи и становищата на страните в съдебно заседание, намира следното:

С цитираната присъда подсъдимият Б. е признат за виновен в това, че на 05.10.12 г. в [населено място] е приел дар – 10 000,00 лв., който не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностни лица при ТД но НАП – [населено място], във връзка със службата им, поради което и на осн. чл. 304б, ал. 1 и чл. 54 от НК е осъден на ДВЕ години и ШЕСТ месеца лишаване от свобода, с приложението на чл. 66, ал. 1 от НК за срок от четири години, като на осн. чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето на предварителното му задържане.

Съдът се е произнесъл по съдебните разноски и веществените доказателства.

С присъдата е ангажирана и наказателната отговорност на Р. Д. Д. по чл. 304б, ал. 2 от НК.

С обжалваното решение присъдата е потвърдена.

В жалбата се твърди, че съдилищата са постановили съдебните си актове в нарушение на чл. 14, ал. 1 от НК, като са се предоверили на показанията на свидетеля К. и обясненията на осъдения Д. от досъдебното производство, съществено променени в съдебната фаза на процеса. Твърдението не се споделя от настоящата инстанция. Посочените лица на досъдебното производство са дали показания пред съдия на осн. чл. 223, съответно чл. 222 от НПК, като са спазени изискванията на закона за провеждането на разпита им (л. 54 – л. 56, съответно л. 25 – л. 27, ДП). След прочитането им в съдебно заседание К. (л. 97 – л. 98, НОХД) и Д. (л.239, НОХД) ги потвърждават относно елементите на състава на престъплението, като обясняват противоречието с изминалите години между разпитите. Възприемайки показанията на свидетеля и обясненията на Д. от досъдебната фаза, съдилищата по фактите с основание са ги приели за достоверни, последователни и логични.

За игнориране на едно или друго доказателствено средство може да се говори само: когато съдът е оставил без внимание съдържащата се в него информация, касаеща процеса, т. е. когато не са изпълнени процесуалните задължения за обсъждане на доказателственото средство само за себе си и в съвкупност с останалите доказателствени източници; когато не е извършил анализ на свидетелските показания или обясненията на подсъдимия от гледна точка на пълнота, изчерпателност, убедителност, вътрешна съгласуваност и логическа последователност или пък когато избирателно са ползвани части от тях, когато са изведени от контекста на цялостния разказ на разпитаните лица. В този смисъл, въззивният съд на л. 50 от решението е посочил мотивите си защо не могат да бъдат ползвани свидетелските показания на служителите от ДТНС – [населено място], К. Й. и Б. И., преразказали проведени от тях оперативни беседи със свидетеля К. и подсъдимия Д., както и съдържанието на документираните чрез СРС срещи и проведените разговори между този свидетел и двамата подсъдими. След преценка на останалия доказателствен материал е приел, че той е достатъчен за ангажиране на наказателната отговорност на Д. и Б., поради което не е допуснал твърдяното в касационната жалба процесуално нарушение – пропуск да се отбележи как „фактическото“ заличаване от доказателствения материал на показанията на двамата свидетели се е отразило на крайните изводи за виновността на Б..

Не е останал без отговор и въпросът, доколко водените разговори между К. и Д. ангажират наказателната отговорност на Б.. Този въпрос няма самостоятелно значение в процеса на доказване. Като елемент от този процес, той е обсъден самостоятелно, но и съвкупно с останалите свидетелски показания, ВДС и проследените в производството действия на служителите на данъчната администрация в проведената данъчна ревизия на [фирма] – [населено място], с управител подсъдимия Д., при която данъчното задължение на дружеството от недекларирани и дължими данъчни задължения от 89 555,18 лв. са трансформирани на 42 725,40 лв., а на 05.10.12 г. (инкриминираната дата) – в окончателен размер на 26 488,14 лв.

В жалбата се изтъква, че наказателната отговорност на Б. е ангажирана без установени чрез СРС телефонни разговори между Б. и К. и отсъствието в оформения като ВДС видеозапис на срещата между двамата подсъдими и свидетеля К. момент на предаването на инкриминираната парична сума и приемането (вземането) и от касатора. В този смисъл, следва да се отбележи, че не съществува законово регламентиран или практически наложил се доказателствен стандарт за установяване на този вид корупционно престъпление, който не е изпълнен и влиза в противоречие с основния принцип по чл. 13, ал. 2 и чл. 14, ал. 2 от НПК за разкриване на обективната истина по реда и със средствата, предвидени в процесуалния кодекс и забраната за наличие на предварително определена сила на доказателства и средства за тяхното установяване. Извършеното престъпление и неговото авторство подлежат на доказване с всички предвидени в НПК доказателствени средства и способности на доказване, като в случая инстанциите по фактите са посочили на базата на кои от тях са постановили решението си за извършеното престъпление и доказаността на формата на изпълнителното деяние за ангажиране на наказателната отговорност на Б. по чл. 304б от НК.

Не отговаря на материалите по делото и твърдението, че в решението липсва отговор на довода защо е прието, че извършеното от касатора е при форма на изпълнителното деяние – приемане на дар, а не са реализирани останалите форми – поискване на дар, приемане на предложение или обещание за дар или облага. Последните са различни форми на изпълнителното деяние по чл. 304б, ал. 1 от НК, които може да са осъществени самостоятелно или съвкупно. Тяхното възприемане като реализирани за конкретен случай зависи от събраните по делото безспорни доказателства, като съдът е обвързан с повдигнатото и поддържано от прокурора обвинение. В случая, видно от обвинителния акт, Б. е обвинен, че е получил дар, което е доказано в процеса.

Наложено на Б. наказание не е явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал. 5 от НПК, като при определянето му съдът е взел предвид всички установени смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Пред настоящата инстанция не се сочат смекчаващи такива, които не са отчетени или са подценени. Каква предполагаема престъпна корупционна схема са разследвали органите на досъдебното производство в ТД на НАП сред ръководния екип е без значение за наказанието и не се е отразило при определянето му, видно от мотивите към присъдата и решението.

Във връзка с посоченото, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА и решението следва да се остави в сила.

Водим от горното и на осн. чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 246 от 21.10.16 г., постановено по ВНОХД № 241/16 г. по описа на Пловдивския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ:.....

.....